

[Stetter.]

tage endelig stilling til dette lovforslag i dag. Vi kunne påberåbe os overholdelse af tidsfrister, men det er jo ikke normalt at gøre det. Ansvar for forhandlingsresultatet ligger derfor hos de to partier, som agter at gennemføre dette forslag.

Der er tale om en lovgivning på et helt nyt område, et område, der vedrører de fleste af os, og det vil formentlig blive gennemført med et flertal på et, måske to mandater, efter at forslaget er blevet behandlet her i folketinget i to dage, oven i købet to dage med mange afbrydelser.

Økonomiministeren siger i sin fremsættelsestale, at forslaget er udarbejdet i samarbejde med Nationalbanken. Udtalelsen har jo vist sig at være fejlagtig. Man havde vist haft nogle hastige møder om teknikken.

Økonomiministeren siger, at grundsynspunktet ligger helt på linje med drøftelserne i kapitalmarkedsrådet. Folketingsudvalget bad om at få en skriftlig redegørelse for rådets stilling; der er sket en misforståelse, så vi måtte nøjes med en mundtlig, kortfattet beretning om gårsdagens forhandlinger med dette råds medlemmer. Ministeren udtrykte det på den måde, at reaktionen ikke overraskede ham; der var ingen konklusion, forstod jeg, fra rådet. Referaterne i morgenbladene viser, at flertallet i rådet — måske endda alle, jeg ved det ikke — har afvist, at det foreliggende middel skulle være et egnet middel i den foreliggende situation.

Jeg finder det betænkeligt, at økonomiministeren orienterer folketinget og folketingsudvalget så temmelig tvetydigt. Regeringen har med andre ord ikke forhandlet med sagkundskaben og har ikke forhandlet med de implicerede parter, og regeringen har i realiteten kun ført skinforhandlinger med folketingets partier — bortset naturligvis fra forhandlingen med socialistisk folkeparti. Dette partis erklærede målsætning om at få greb om Nationalbanken og forretningsbankerne realiseres nu med ét slag. Jeg vil gå ud fra, at vælgerne er utilfredse med den arbejdsform, som vi har oplevet i denne sag. Statsministerens mange ord om at etablere et bredt samarbejde er blændværk. Det er ord uden reelt indhold; de er fremført til ære for vælgerne.

Jeg indser meget vel, at det passer i regeringens kram at tale om at etablere dette

rummelige samarbejde; jeg er næsten også sikker på, at flertallet i den socialdemokratiske folketingsgruppe ønskede, at de kunne realisere denne hæderlige målsætning; der er blot ét aber dæbt: regeringen og socialdemokratiet kan ikke. Socialdemokratiet kan ikke samarbejde, uden at socialistisk folkeparti er med. Dette er uomgængeligt og aldeles nødvendigt i alle væsentlige politiske og økonomiske lovgivningsanliggender; samarbejdet må etableres sammen med socialistisk folkeparti.

En alvorlig politisk splittelse her i tinget mellem socialdemokratiet og SF vil føre til en alvorlig uro og rådvildhed ude på landets arbejdspladser. Denne uro vil omgående blive udnyttet af kommunisterne og af socialistisk folkeparti, og er der noget, socialdemokratiet frygter mere end noget andet, så er det naturligvis at miste sin nuværende eneret til en særdeles nær kontakt med fagbevægelsens øverste ledelse. En splittelse mellem socialdemokratiet og fagbevægelsen er det værste af alt, og det vil man naturligvis søge at undgå. Derfor tvinges socialdemokratiets folketingsgruppe til at acceptere SF's betingelser. Vi kan nu bruge en af hr. Poul Dams kendte talemåder: hvor længe endnu? Hvor længe endnu kan socialdemokratiet holde til denne politik?

Det er også en kendsgerning, at socialistisk folkeparti må sørge for for enhver pris at undgå et samarbejde om en politik, der indeholder blot en antydning af ikke-socialistiske synspunkter. Et eksempel er den gennemførte miljølov. Her var der tale om, at aftalerne var truffet i samarbejde med Industrirådet; det var nok til, at socialistisk folkeparti faldt fra, og socialdemokratiet kunne så på dette område samarbejde med os.

Socialistisk folkepartis medlemmer ved nemlig, at kommunisterne med deres kompromisløse kommunistiske teorier vil vinde frem, såfremt socialistisk folkeparti giver sig den mindste smule.

Når den faktiske udvikling bl. a. i denne sag bekræfter denne situationsbedømmelse, kan vi så ikke i hvert fald for en tid slippe for at høre mere om det brede samarbejde? Det forvirrer befolkningen med alle disse proklamationer, og det er forhåbentlig ikke for at forvirre befolkningen, disse proklamationer fremsættes.